

MAGIAN ILMENNYSMUOTOJA

Pekka Ervastian esitelmä 17.2.1929

Magiaa määrittelimme viime sunnuntaina elämän käytännöksi. Tämä on tietysti hyvin yleinen ja epämääräinen definitio, mutta tietysti ajattelemme silloin samalla henkisen elämän käytäntöä. Aivan yleiseltä kannalta voimme nimittää kaikkea käytäntöä magiaksi, mutta jottei nimiä käytettäisi leonastisesti toistensa tilalla, niin on luonnollista, että me tämän magia sanan merkitystä rajoitamme ja sanomme sitä silloin henkisen elämän käytännöksi. Siinäkin tietysti tulee uusiakin tarkempia määritelmiä lisää, jotta me ymmärtäisimme minkätähden sitä henkisen elämän käytäntöä voimme nimittää magiaksi. Voimme yleispätevästi sanoa, että kuta todellisempi, kuta henkisempi elämä on, sitä maagillisempi on sen käytäntö ja varsinkin voimme silloin sanoa magiaksi tämmöisen todellisen henkisen elämän juhlahetkiä, sen huippukohtia. Niitä voimme nimittää magiaksi, ne ovat silloin itsestään maagillisia.

Jos ajattelemme uskontoa, niin tiedämme, että hyvin monessa tapauksessa uskonto ja n.s. uskonnollinen elämä ei ole syvästi todellista. Se on enemmän kuin lisä muuhun todelliseen käytännölliseen elämään. Uskonto on siinä käsitetty itsessään juhlahetken asiaksi ja silloin uskonnollinen, n.s. jumalanpalvelua tapahtuu vain määrättyinä päivinä ja hetkinä. Silloin semmoisessa tapauksessa myöskin tuo uskonnollinen juhlahetki käy sangen vähän maagilliseksi, mutta kuta todellisempi uskonnollinen elämä on, kuta syvempi, kuta enemmän se valtaa koko ihmisen sielun ja hengen sitä maagillisemmat ovat myöskin juhlahetket, sitä maagillisemmiksi muodostuvat myöskin jumalanpalvelus-menot.

Niin on tietysti alkuaan tarkoitettu ja ajateltu, kun on laadittu nämä varsinaiset jumalanpalvelus-menot ja muodot. Ei ole tarkoitettu, että nuo seremoniat olisivat itse uskontoa, itse jumalanpalvelusta, vaan on tarkoitettu, että uskonto ulottuisi yli

koko elämän, yli koko käytännöllisen, jokapäiväisen elämän. Silloin nuo jumalanpalvelus-menot ovat juhlahetkiä ja silloin ne ovat sitä mitä ne alkuaan piti olla, nimittäin maagillisia hetkiä, silloin ne ovat magiaa, semmoista, joka vaikuttaa ja saa jotain aikaan.

Kun tämmöistä suhdetta maagillisen toimituksen, maagillisen hetken ja ei-maagillisen hetken välillä ajattelemme, silloin voimme ehkä paremmin käsittää ja ymmärtää mitä tarkoitetaan maagillisella käytännöllä. Lopulta tietysti, silloin kun ihminen on kokonaan itse uskontoa, kun koko ihminen on henkeä vain ja koko hänen elämänsä on jumalanpalvelusta, silloin myös maagilliset hetket hänen elämässään sattuvat yhtämittaa. Se merkitsee toisin sanoen, että hän silloin suorittaa yhtämittaa suuria voimatekoja.

Kun katselemme jonkun semmoisen ihmisen elämää, niinkuin Buddhan tai Jeesuksen, niin huomaamme heti kuinka hänen ympärillään, hänen jokapäiväisessä vaelluksessaan sattuu yhtämittaa n.s. ihmeitä. Yhtämittaa sattuu jotain ihmeellistä. Voimatekoja nämä tämmöiset ihmiset suorittavat. Se johtuu siitä, että he ovat itse muodostuneet niin henkeviksi, niin maagillisiksi, että kaikki heidän tekonsa myös ovat maagillisesti vaikuttavia.

Viime kerralla sanoimme, että magia on joko valkoista tai mustaa. Tämä on hyvin vanha eroitus ja niinkuin tiedämme, niin keskiajalla tuskin puhuttiin muusta kuin mustasta magiasta. Nyt on meillä tietysti selvä määritelmä tästä valkoisesta ja mustasta magiasta ja se määritelmä on, että silloin kun ihminen tarkoittaa jotain pahaa tai jotain väärää tai itsekästä, silloin hänen maagilliset toimituksensa ja tekonsa ovat mustaa magiaa. Koko hänen elämänsä on mikäli hän on itsekäs ja elää itsekäästi, koko hänen elämänsä on vivahdusta mustaan päin, mutta tietysti ainoastaan varsinaisia maagillisia tekoja silloin nimitämme mustiksi.

Valkoinen magia edellyttää, että ihmisen tahto on puhdas ja epäitsekäs, mutta tämä määritelmä ei sittenkään ole aivan pätevä,

se ei käsitä kaikkia mahdollisuuksia, sentähden, että voi sattua, että ihminen, jolla on hyvä tarkoitus suorittaessaan joitain maagillisia temppuja kuitenkin saa pahaa aikaan ja sillä tavalla tulee harjoittaneeksi mustaa magiaa. Taas toiselta puolen on mahdollista, että ihminen, joka tahtoo tehdä pahaa, käyttää keinoja sellaisia, että siitä tulee hyvää. Sentähden ei tuo määritelmä täysin riitä. Ihmisen oma tahto ei ole kokonaan ainoa määrääjä, vaan siinä myöskin määrää osaksi ainakin ja usein suureksi omaksi hänen tietonsa tai tietämättömyytensä. Sentähden juuri varoitetaan ihmisiä kaikista varsinaisista maagillisista toimituksista. – Älkää yrittäkö tehdä mitään maagillisia temppuja, jollei teillä ole tietoa, sillä voi hyvääkin tarkoittaessanne tapahtua, että harjoitatte mustaa magiaa. Joka tapauksessa voitte joutua hyvin suuren vaaran alaiseksi. –

Tiedosta ja asioiden ymmärtämisestä riippuu niin paljon. Riippuu paljon myös siitä, jota ehkä emme voi suorastaan nimittää tiedoksi, mutta jota meidän täytyy nimittää ihmisen luonteeksi, hänen taipumuksikseen, hänen heikkouksikseen, hänen vioikseen. Mitä ihmisessä on, vaikkei hän sitä itsekään niin tietäisi, tulee maagillisessa toimituksessa esille. Se edustaa silloin hänen tietoaan, hänen suhdettaan tietoon. Se aivankuin alitajuisesti edustaa sitä tietomäärää mikä hänessä on, vaikkei se olisi hänen päivätajunnassaan. Ihmisen omasta karmasta, hänen siveellisestä kokoonpanostaan riippuu minkälaista magiaa hän osaa harjoittaa. Tämän me taas ymmärrämme paremmin, jos vähän tutkimme ihmistä itseään ja hänen suhdettaan maailmaan, universumiin. Mutta ymmärrämme myös niitä vaaroja, joiden alaiseksi ihminen voi joutua, jos kerron jonkun esimerkin.

Esimerkkejä on paljon okkultisessa kirjallisuudessa ja mieleeni muistuu nyt kuinka -90-luvulla Pariisissa, niinkuin jo viimeinkin mainittiin, tohtori Papsin johdolla harrastettiin paljon seremoniallista magiaa. Oli muodostunut työryhmiä, jotka koettivat suorittaa maagillisia seremonioita nähdäkseen (heillä oli tieteellinen tarkoitus) oliko noissa vanhoissa uskonnoissa,

uskontomuodoissa, noissa vanhoissa uskomuksissa, noissa vanhoissa otaksumissa, että magiaa on olemassa, oliko niissä jotain perää.

Niinpä oli kaksi nuorta tutkijaa, kaksi herrasmiestä, jotka päättivät tehdä muutamia kokeita. He tahtoivat nähdä oliko tai mikä vaikutus henkimaailman oli ihmisen verellä kun se poltettiin. Mehän muistamme, että ennen maailmassa, vanhoina aikoina maagillisissa seremonioissa, hyvin usein uhrattiin sekä eläimiä, että ihmisiä. Heidän verensä poltettiin ja se oli maagillisessa tarkoituksessa. Emme nyt syvenny näihin asioihin. – Nämä kaksi herrasmiestä päättivät siis, että he semmoisessa maagillisessa, seremoniallisessa toimituksessa, maagillisen piirin suojelemina verellään „piirtävät pentagrammin“, viisikulmion. He piirtävät sen verellään ja sitten polttavat sen. He piirtävät verellään viisikulmion pergamenttiin ja sitten polttavat sen pergamentin. Samalla he tietysti suorittivat kaikenlaisia asiaan kuuluvia loitsuja ja heillä oli erikoiset valot ja suitsutukset. He polttivat siis pergamentin ja heillä oli oma teoria mielessään siitä mitä tapahtuisi. Mutta se ei tapahtunutkaan. He vain kuulivat merkillistä supinaa ja melua ympärillään. He pitivät istuntonsa erään talon autiolla puolella. Toinen puoli talosta oli asuttu, siellä asui toisen herran veli. He pitivät nyt siis tällä autiolla puolella eräässä huoneessa aivan perällä tämän maagillisen seremonian. He, niinkuin sanottu, kuulivat suhinää ja jyrinää ja heistä molemmista tuntui kaikki hyvin pahalta, mutta sitten se loppui. Molempien herrojen mielestä ei siitä tullut ollenkaan sitä, mitä he olivat toivoneet ja sentähden he lopettivat istuntonsa, mutta huomasivat itse perästä päin, että olivat unohtaneet monta kohtaa. He olivat suorittaneet toimituksen aivan vaillinaisesti. He olivat unohtaneet lausua monta asiaa ja tehdä erinäisiä temppuja. – Sentähden se kai ei onnistunut,– he arvelivat. Molemmat he olivat väsyneitä toimituksen perästä ja sentähden he erosivat ja menivät maata. Toinen niistä herroista asui siellä veljensä puolella ja sentähden hän meni omaan huoneeseensa. Kun sitten

aamalla palvelijattaren piti mennä tämän herran huoneeseen, niin hän palasi sieltä äärettömän kauhistuneena ja säikähtyneenä. Hän oli paiskannut oven kiinni ja juossut tiehensä. Toinen veli, joka ei ollut mukana istunnossa kysyi, mikä oli hätänä. Palvelija sanoi, ettei hän käsittänyt ollenkaan, mutta hän ei voinut mennä herran huoneeseen. Siellä oli kuin jotain, joka otti vastaan. Veli ajatteli, että sehän on kummallista ja hän meni sentähden katsomaan veljeään. Hän pääsi kyllä huoneeseen, mutta veli oli nukkunut kokolailla vaikeata painajaisunta. Tämä toinen veli, joka ei ollut istunnossa mukana, kertoi sitten miten merkittävästi oli hänellekin sattunut sinä yönä. Viime yönä kello 12 minä äkkiä heräsin hirmuiseen meluun ja jyskeeseen ja minun oli hyvin tuskallinen olla. Silloin tämä toinen veli kertoi, että heillä oli juuri siihen aikaan ollut tuo istunto, maagillinen seremonia, joka ei onnistunut.

Tämä on nyt semmoinen pieni mitätön esimerkki siitä kuinka paha itseasiassa on tuollainen maagillinen toimitus silloinkin kun se toimitetaan huonosti eikä onnistu. Nämä osanottajat pääsivät vain tällä pelästyksellään, mutta siitä jo näkyy kuinka vaarallista on, jollei ole tietoinen siitä mitä tekee ja jollei noudata kaikkia viisaita neuvoja ja määräyksiä.

Toinen tuollainen tapaus muistuu mieleeni. Se oli myöskin Pariisissa -90-luvulla. Oli kolme herraa. (Tämän kertoo tohtori Paul Geliéy.) He olivat oikeastaan spiritistisiä tutkijoita, mutta sehän on yhteydessä tällaisten salaisten ilmiöiden kanssa. Nämä kolme herraa olivat paljon lukeneet ja he ajattelivat, että heidän pitää kerran yrittää kokeilla eikö paljaalla sellaisella piirissä istumisella ja tahdon voimalla voi saada jotain aikaan. Nämä kolme herraa vetäytyivät yksinäiseen suojattuun huoneeseen, asettuivat kolmisiin erään pöydän ympärille ja pitivät toisiaan kiinni käsistä. He muodostivat siis tuollaisen magneettisen piirin. Sitten he koko tahdollaan ja ajatuksiltaan konsentreerasivat mielessään, että jotakin maagillista pitää tapahtua. Heidän pitää saada aikaan jotain tällä yhteisellä ponnistuksella. He olivat,

kuten sanottu, tutkineet spiritismiä hyvin paljon ja kaikenlaisia muita yliaistillisia ilmiöitä. Nämä kolme herraa istuivat siis kauan aikaa, tunnin, ehkä enemmänkin. Ei ensin mitään tapahtunut, mutta sitten alkoi kuulua suunnatonta melua aivan niinkuin maa olisi järjissyt, huutoa ja melua. Sitten he huomasivat, että yksi ja toinen esine huoneesta lensi ympäri ilmassa. Sitten kuului äkkiä hätähuutoja ja he tiesivät, että se oli joku heistä, joka huusi apua. He istuivat nimittäin pimeässä. He huomasivat siis, että ketju oli katkaistu. Yksi herroista veti kiireimmiten esille tulitikkunsa ja sytytti valon, kynttilän, ja katseli ympärilleen. Hän huomasi, että huoneessa oli suuri epäjärjestys. Huonekaluja oli rikki ja heistä kolmesta ei ollut jäljellä kuin kaksi. Missä oli kolmas? Tuoli, jolla tuo kolmas oli istunut oli kaatunut ja murskaantanut. He katselivat ympärilleen, heidän katseensa sattui uuniin ja he huomasivat, että uunista oli marmorilevy katkaistu irti ja johonkin muualle paiskattu. Sitten heidän silmänsä osuivat pöydän alle ja siellä he näkivät kolmannen toverinsa aivan verissään. He riensivät toverinsa luo ja huomasivat, että hänellä oli suuri haava päässään. Hänen vieressään he näkivät tuon suuren marmorikappaleen. Kesti kauan ennenkuin tuo toveri tuli tajuihinsa ja kesti vielä monta päivää ennenkuin hän toipui. Myöhemminkin hän vielä tunsi kipua päässään.

Tässä oli nyt toinen esimerkki siitä mitä voi tapahtua kun ihmiset vakavasti yrittävät jotakin. Ei leikillä, mutta oikein vakavasti yrittävät samalla kun eivät tiedä itse mitä he yrittävät. He tahtovat vain saada jotain aikaan. Tässä tapauksessa oli tarkoitus tieteellinen, se oli totuudenetsimistä ja tässä tapauksessahan se on kunnioitettavaa. Siitähän tulee todistetuksi, että jotakin on, vaikka siitä tiedosta saa maksaa suuren hinnan. Sentähden kaikki suuret tietäjät ovat aina ihmisiä varoittaneet.

Kun nyt ihmistä ajattelemme, niin me muistamme, että vanha sana, vanha viisas sana, aivan semmoinen hermeettinen sana sanoo, että ihminen on mikrokosmos ja suuri maailma on makrokosmos. Ihminen on pieni maailma, osa suuresta

maailmasta, semmoinen osa, joka on kuva suuresta maailmasta. Niinkuin uskonnoissa sanotaan, että ihminen luotiin Jumalan kuvaksi. Ihmisessä on siis vastaavaisuutta kaikkeen, joka on maailmankaikkeudessa. Tämä ei ole vaikeata ymmärtää fyysillisen ruumiin kannalta, sillä meidän fyysillisessä ruumiissamme on sellaisia elementtejä kuin on ympäröivässä fyysillisessä luonnossa. Sentähden meidän fyysillinen ruumiimme on kokoonpanonsa puolesta kuin kuva suuresta, ympäröivästä luonnosta, mutta meidän ruumiimme ei ole ainoastaan kokoamus samoja aineksia, vaan se on elävä taideteos, elävä ihmeteos. Sentähden ymmärrämme jo siitä, että se paljon suuremmassa määrässä ja merkityksessä vastaa tuota suurta maailmaa kuin vain siinä, että se vastaa samoja aineksia. Ihminen ei ole ainoastaan fyysillinen olento. Mehän olemme sielullisia, tajuisia olentoja ja mehän eroitamme niinkuin Paavali ihmisessä kolme olemuspuolta. Ei siis ainoastaan ruumiin ja sielun, vaan myöskin hengen, joka on syvin olemuspuolemme, hengen, joka tekee, että ihminen on samaa alkuolemusta kuin Jumala, koska tuo henki on Jumalan kuva ihmisessä, ja Jumalan Poika ihmisessä, koska henki ihmisessä on ikuinen ja yhdistää hänet siihen ainoaan ikuiseen.

Sielu on ihmisen minuus, joka on osaksi tämä persoonallinen minä, joka on meidän varsinainen sielumme ja osaksi se minä, joka perustuu henkeen ja josta emme tavallisissa oloissa mitään tiedä. Se meidän henkiminämme on korkeampi minämme, niinkuin sanomme. Mutta meidän sielumme muodostaa persoonallinen sieluelämämme. Kaikki tunteemme, taipumuksemme, halumme j.n.e. Se on meidän sielumme ja meidän sieluelämämme.

Mikä ruumiimme on, se on jokaiselle selvä, mutta huomattaamme vain, että meidän ruumiimme ei ole ainoastaan tämä fyysilliselle silmälle näkyvä, vaan myöskin se puoli, joka on fyysillisen ruumiin rinnalla, eetteri-ruumis. Tämä eetteri vastaa eetteriä makrokosmoksessa.

Kun pidämme mielessämme, että ihminen on pienoiskuva maailmankaikkeudesta, että ihmisessä piilee kaikki salaisuudet ulkonaisimmasta luonnosta aina korkeimpaan näkymättömään jumalalliseen elämään saakka, niin me ymmärrämme, että ihminen on aina jonkinlaisessa vuorovaikutuksessa tuon suuren makrokosmoksen kanssa. Tämä on materialistille vaikeata ymmärtää ja käsittämätöntä, sillä hänhän ei usko mihinkään sellaiseen näkymättömään. Meidän aikamme materialistit ovat ehkä kyllä vähän varovaisempia teorioissaan. Materialimi ei ole niin muodin asia enää nykypäivänä. Meillähän on kaikenlaiset radiot ja muut, jotka todistavat jo itsessään, että on olemassa salaperäisiä luonnon voimia. Emmehän me voi käsittää esim. radiota, elleimme ota lukuun sitä näkymätöntä eetteriä, joka ei ole näillä ulkonaisilla aisteilla havaittavissa. Mutta jos emme ole materialisteja, vaan jos me olemme totuudenetsijöitä teosofien tavalla, silloin ei ole vaikeata käsittää, että me mikrokosmokset olemme yhtämittäisessä vuorovaikutuksessa meitä ympäröivän suuren maailman kanssa, näkyväisen ja näkymättömän. On kuin meistä lähtisi näkymättömiä säikeitä ympäröivään maailmaan. Nämä säikeet lähtevät sekä meidän fyysillisestä ja eetteriruumiistamme, sekä meidän sielustamme, että myöskin meidän hengestämme. Me emme niitä näe, me emme ole niistä tietoisia, mutta ne ovat olemassa ja ne ylläpitävät tuollaista yhtämittaista korrespondansia. Mutta koska emme ole tietoisia sanokaamme meidän hengessämme, niin meidän vuorovaikutuksemme hengessämme Jumalan kanssa on hyvin tulevaisuuden huomassa vielä. Jos me osaisimme tutkia enemmän, huomaisimme kyllä, kuinka olemme tällä tavalla vuorovaikutuksessa kaiken muun maailman kanssa. Sitä ei nyt edes kukaan epäilekään.

Mutta voisimme sanoa ja tämmöinen vertauskuva on taasen selvittävää kun ajattelemme asioita magian kannalta, voisimme sanoa, että ihminen on kuin magneetti. Sellainen elävä magneetti, joka vetää puoleensa määrättyjä puolia maailmankaikkeudesta.

Nimittäin jokainen ihminen vetää silloin tietämättään, huomaamattaan semmoista puoleensa mihin hän itse on magneetti. Tämä vertauskuva on sangen valaiseva ja selittävä monessa tapauksessa.

Ajatelkaamme ihmistä, joka on varsinaisella tavalla maagillinen. Ajatelkaamme esiin. medimia, ihmistä, jota me nimitämme mediumiksi, ihmistä, jolla on eetteriruumiissaan tuommoista magneettista voimaa. Se on puoleensa vetävää voimaa, voimme nimittää sitä magneetiksi. Mediumi itse ei voi sitä täysin hallita, ei osaa sitä tutkia, eikä asettua sen ulkopuolelle. Se on hänessä. Aivan niinkuin jokin taipumus. Se vaikuttaa hänessä. Ei hän ole täydellisesti sen orja. Kyllä hän sitä jonkun verran hallitsee. Niin paljon maagikko hän on, että hän voi sulkea hetkeksi nuo sulut, nuo virran sulut, mutta niin pian kun hän aukaisee nuo sulut, niin hän vetää jotakin maailmankaikkeudesta puoleensa.

Sanokaamme, että on kysymyksessä mediumi, sellainen kuin Mr. Peters. Hän on olento, joka ruumiillisessa kokoonpanossaan, lähemmin sanoen, jonka eetteriruumiissa on kehittynyt voima, eräs puoli eetteriruumiissa on kehittynyt niin, että se on kuin magneetti määrättyllä alalla maailmankaikkeudessa. Se on kuin magneetti astraalitasolle päin, vainajiin päin, se itsestään kutsuu vainajia luokseen. Ei vainajia silloin kun ne ovat menneet taivaaseen, mutta vainajia niin kauan kuin ne ovat tuonelassa. Se vaikuttaa kyllä myös magneettisesti tuollaisiin kuoriin, jotka ovat jääneet jällelle vainajista, jotka ovat menneet itse taivaaseen. – Kummallinen mediumistinen voima. Se on voima, joka on synnynnäinen. Ihminen ei voi kehittää itsessään semmoista voimaa. Me voimme kyllä antautua passiivisiksi ja harjoittaa itsessämme jotakin mediumistisuutta, sillä me kaikki ihmiset olemme mediuumeja tavallaan ja meillä on mahdollisuus tulla mediuumeiksi. Meillä on myöskin mahdollisuus tulla maagikoiksi, mutta ei se mene niin äkkiä. Ei ihminen, jolla ei ole lahjoja syntyessään voi tulla mediumiksi. Hän voi tulla kyllä herkäksi,

hermostuneeksi ja sairaaksi, jos hän koettaa kehittää itsessään mediumisuutta. Hän voi tulla vaikka hulluksi. Siitähän näkyy aivan selvästi kuinka vaarallista se on.

Ajatelkaamme ihmistä, jolla on jo syntyessään ollut tuollainen valmis taipumus. Hän on kyllä ennen maailmassa pyrkinyt, mutta hän ei ole pyrkinyt noin hatarasti, niinkuin meidän aikanamme. Hän ei ole asettunut passiiviseen tilaan ja antanut henkimaailman tulla. Se on äärettömän lapsellista ja hullua, sillä silloin ihminen antautuu astraalimaailman voimille alttiiksi ja voi joutua pirun valtaan. Ihminen, joka on entisessä elämässään harjoittanut mediumisuutta, on harjoittanut sitä paljon henkevämmässä ja vakavammassa mielessä. Nyt hän on siis syntynyt tänne määrätyillä mediumistisilla taipumuksilla. Sellainen on juuri tämä englantilainen selvänäkijä Mr. Peters. Hänellä on eetteriruumiissaan eräs puoli kehittynyt ja hän vaikuttaa maagillisesti itse tietämättään. Hän vaikuttaa kyllä vain silloin kun hän aukaisee sulun. Tahtonsa avulla hän aukaisee sulun ja silloin hänen olemuksensa vaikuttaa maagillisesti, magneettisesti ja vetää puoleensa henkimaailmaa, joka on meidän ympärillämme. Hän vetää sen alas eetteriin. Silloin on tietysti luonnollista, että semmoiset vainajat, joilla on jotain intressiä, joilla on tuttavina mukana istunnossa, pyrkivät esiintymään. Näin on siis se mekanismi, eli miksi sitä nimitetään, teknillinen puoli asiasta.

Sitten selvänäkijä, mediumi, samalla kun hän on magneetti, hän on näkijä. Hän näkee mitä olentoja tulee tähän eetteriin. Meillä on verrattain harvassa semmoisia, jotka ovat syntyneet mediumistisilla taipumuksilla. Toiset ihmiset ovat syntyneet toisenlaisilla taipumuksilla, mutta ainahan ne ihmiset ovat poikkeustapauksia, joilla on suuret lahjat. Jos joku on esim. syntynyt säveltäjäksi, niin hän pienestä pitäen elää erikoisessa maailmassa. Hän vetää puoleensa ääniä, hän kuulee musiikkia näkymättömästä maailmasta. Hänen ympärillään leijailee sellaisia haltijoita, jumalallisia olentoja, enkelioleintoja, jotka soittavat ja

laulavat hänelle. Hän on siis tavallaan myös mediumi. Kaikki nerokkaat ihmiset ovat jossain määrin mediumeja. He ovat mediumeja sitä enemmän kuin selvemmin he näkevät ja tuntevat, etteivät he ole täydellisesti itsensä herroja. Usein joku suuri runoilija, kirjailija tai muu lahjakas ihminen, voi olla maailman mielestä vähän epämoraalinen. Hän voi esim. juoda päihdyttäviä juomia, etsiä tyydytystä alkoholista. Maailma sitä ihmettelee, mutta maailma voisi sitä paremmin ymmärtää, jos se ottaisi huomioon, että tuollainen nerokas ja lahjakas olento on mediumi. Hän on lahjoiltaan ja taipumuksiltaan mediumi. Hän ei ole tullut vielä maagikoksi, joka hallitsisi itsensä, vaan hän on suhteessa tuohon inspiroivaan maailmaan. Hän kirjoittaa kauniita runoja, mutta sitten hänen täytyy taas ryypätä. Eräskin runoilija selitti minulle, että hänen on pakko juoda. Hän ei saa muuten rauhaa. Hänen ympärillään on yhtämittaa niin paljon henkiolentoja. Hän ei saa rauhaa yöllä eikä päivällä. Nuo olennot näyttävät hänelle kaikenlaisia kauniita näkyjä ja hän ei saa niiltä rauhaa. Mutta silloin kun hän juo, niin hän pääsee niistä. Hänen aivoissaan menee kuin jotain kiinni, umpeen, ja silloin ei hän näe noita olentoja. Tietysti se oli kehittynyt hänessä jonkunlaiseksi nautinnon himoksi, mutta tällä nautinnon himolla oli silloin joka tapauksessa fraagillinen toinen puolensa. Se todistaa, että tuo ihminen oli mediumistinen olento, mediumistinen nero.

Me ihmiset olemme niin tottuneet jokapäiväisessä elämässämme ajattelemaan, että me elämme nyt tässä tämmöisessä fyysisessä maailmassa. Täällähän ei ole mitään muuta kuin mitä me silmillämme näemme. Me olemme niin näkeviä olentoja ja hyvin ruumiissa pysyviä. Eihän täällä ole mitään hätää. Mutta asiathan ovat niin kovasti toisenlaisia kun otamme lukuun myös ne toiset muut todellisuudet tai muut puolet todellisuudesta. Kun otamme huomioon, että tämä näkyväinen maailma on yksi ainoa puoli, alin askel todellisuudesta. Todellisuus on monipuolinen. Todellisuus on aivan semmoinen sielullinen, ennenkaikkea sielullinen ja jos tulemme tietoisiksi

sielustamme, sielullisesta todellisuudesta, niin huomaamme kuinka paljon todellisempi se on kuin tämä näkyväinen. Sielullinen todellisuus painaa enemmän vaa'assa. Siitä on jokainen lahjakas ihminen tietoinen. Jokainen nerokas ja lahjakas ihminen on tietoinen sisässään siitä, vaikka hän ei aisteillaan mitään näkisi. Hän on tietoinen siitä, että sielu painaa enemmän vaa'assa kuin ruumis. Hänen sielussaan on suuri ihmeellinen maailma ja hän ottaa yhtämittaa vastaan inspirationsia suuresta avaruudesta. Hän ymmärtää, että sielullinen ja ruumiillinen todellisuus ovat vuorovaikutuksessa keskenään, salaperäisessä suhteessa toisiinsa, mutta joka tapauksessa aivan semmoinen tavallinen eurooppalainen nerokas, lahjakas ihminen myöntää kyllä, että kyllä hänelle sielu merkitsee enemmän kuin ruumis. Kyllä se todellisuus on suurempi.

Ottakaamme vielä huomioon sen, että jos ihminen tulee tietoiseksi hengestä, niin ei ainoastaan ruumiillinen todellisuus, vaan vieläpä koko tuo sielullinenkin todellisuus, joka on tuhat kertaa suurempi kuin tämä ruumiillinen, on aivan pieni ja mitätön verrattuna henkiseen todellisuuteen. Kun otamme huomioon vielä tämänkin, niin me ymmärrämme, että todella me mikrokosmokset, jotka olemme makrokosmoksen ympäröimiä ja elämme alituudessa suhteessa suureen maailmaan, olemme paljon paljon monimutkaisempia olentoja, paljon salaperäisempiä, paljon sisältörikkaampia kuin mitä me nyt tässä jokapäiväisessä elämässä kuvittelemme. Me olemme niin kummallisia olentoja. Ihminenhan on tajunta. Tajuntakeskus, joka elää tajuntamaailmassa. Sentähden se näkymätön maailma, joka ihmistä ympäröi, on niin suuresta merkityksestä hänelle. Se on äärettömästä merkityksestä. Se vaikuttaa hänen elämäänsä paljon enemmän kuin mitä hän koskaan itse luulisi.

Itseasiassa, kun me katselemme ihmisten elämää, niin me huomaamme kuinka useimmat ihmiset elävät kuin unessa tietämättä miksi he elävät ja mitä he tekevät. Heidän elämänsä on aina sitä samaa, aamulla sitä noustaan, illalla sitä mennään

nukkumaan ja aamulla taas alkaa kaikki uudestaan. Ihmisen elämä kulkee määrättyä latuaan. Tietysti voi joskus jotakin tapahtua. Muuten hän kyllä, tavallinen jokapäiväinen ihminen, ajattelee, että kuinka kaikki sentään on tyhjänpäiväistä. Joskus voi joku ajatella, että hän itse on hyvin merkillinen olento. Kuta korkeampi yhteiskunnallinen asema hänellä on, sitä enemmän hän luulee, että hänen kädessään ovat jotkut ihmeelliset langat. Hän on kuin marionetti. Suuri makrokosmos vaikuttaa häneen. Ihminen on erikoisesti kehittynyt ja itsetietoinen, jos hän todella näkee, mitä hän tahtoo, mitä hän tekee. Mutta me muut tavalliset ihmiset olemme enemmän tai vähemmän kuin nappuloita, marionetteja. Kuitenkin me olemme vastuunalaisia nappuloita. Meidän tehtävämme on päästä tietoiseen suhteeseen koko tähän ympäröivään makrokosmukseen.

Koska me olemme nyt kolminaisia olentoja, käyttäksemme Paavalin kolmijakoa, ruumiillisia, sielullisia ja henkisiä olentoja ja koska myöskin silloin suuren makrokosmoksen voimme jakaa ruumiilliseen, sielulliseen ja henkiseen makrokosmukseen eli ympäröivään maailmaan, niin me saamme myöskin, kun me ajattelemme magiaa, aivan kuin itsestään kolme luokkaa. Me saamme kuin itsestään kolme luokkaa tässä magiassa, kaikessa maagillisessa toiminnassa. Maagillinen toiminta perustuu siihen, että me olemme sukulaisuussuhteessa ympäröivään suureen maailmaan. Se perustuu siihen, että on yhtämittäinen korrespondanssi olemassa meidän ja maailman välillä, se perustuu siihen, että ihmisestä lähtee kuin magneettisia säteitä ympäröivään maailmaan.

Me huomaamme, että magiaa on aina harjoitettu ja varsinkin sitä magiaa, joka riippuu meidän ruumiistamme ja sen suhteesta makrokosmukseen, sitä magiaa, joka on tekemisissä näkyväisen luonnon kanssa. Sitä on harjoitettu aivan aikojen aamusta lähtien, aina kaikissa barbaarisissa kansoissa, kaikissa villikansoissa. Luonnonkansat ovat joutuneet aivan kuin itsestään harjoittamaan jonkunlaista magiaa. He ovat olleet tietoisia siitä, että ihminen on

mikrokosmos, suhteessa makrokosmukseen. He ovat vaistomaisesti uskoneet suureen maailmaan, suureen tajuiseen maailmaan. Kaikki luonnonkansathan sanovat, että luonto on sielullinen, luonnossa on elämää. Meidän suomalaiset esi-isämme puhuivat luonnon väestä. Metsillä, vesillä, ilmalla, kaikella oli väkensä. Tämä väki oli ihmisessä itsessäänkin. Ei sillä siis tarkoitettu joitakin olentoja, vaan sillä tarkoitettiin, että kaikessa on voimaa, sisäistä voimaa. Sitä voimaa on ihmisessäkin. Tietysti sen voiman maailmassa ja sen yhteydessä saattoi olla varsinaisia olentojakin, oli haltijoita. Tämän luonnonkansat ovat kaikkialla tienneet ja tietävät. Sentähden on luonnollista, että luonnonkansat, jotka eivät ole kehittyneet niin pitkälle henkevyudessa, että he voisivat filosofoida ja pyrkiä korkeampiin henkisiin maailmoihin, ajattelevat tätä fyysillistä maailmaa ja sitten ihmistä kuoleman jälkeen tuonella sieluna. Nämä maailmat ulottuvat heidän tietopiiriinsä ja heidän magiansa kohdistuu siis niihin. He ovat maagillisessa suhteessa luontoon. Kaikki alkeellisimmatkin kansat koettavat vaikuttaa luontoon maagillisilla tempuilla.

Nythän me tiedämme, että on äärettömän paljon taikauskoa. Hirmuisen paljon taikauskoa esiintyy useinkin tämän luonnollisen magian alalla, tämän taikuuden alalla. Vaikka tähän magian puoleen, eläimiin, kasveihin kohdistuvaan magiaan usein sekaantuu paljon taikauskoa, niin ei se sentään ole ollut mitään tyhjänpäiväistä hosumista. Ei se ollut tyhjänpäiväistä hosumista noiden velhojen, noitien, tietäjien, shamaanien ja medisiinimiesten puolelta kun he ovat harjoittaneet magiaa, maagillisia temppujaan. He ovat nimittäin aina saaneet jotain aikaan. Senhän voi ymmärtää siitäkkin, että korkeasti kehittyneillä ihmisillä on valtaa luonnon yli.

Meillehän on jäänyt kuin jonkinlaisena ihmeenä mieleen lapsuudesta tuo tapahtuma kun Jeesus kulkee meren päällä ja tahdollaan tynnyttää myrskyn. Me olemme ymmärtäneet, että semmoisilla kehittyneillä ihmisillä, äärettömän korkealle

kehittyneillä ihmisillä, vapahtajilla, on valtaa luonnon yli. Jos ei olisi muilla ollut sellaista valtaa, niin voisimme sanoa, että Jeesus oli Jumala, niinkuin kristityt yleensä sanovat, mutta koska me huomaamme, että vanhassa testamentissa on kertomus muistakin semmoisista profeetoista ja tietäjistä, joilla oli valtaa luonnon yli toisessa tai toisessa suhteessa, niin me ymmärrämme, että se ei ole saavuttamatonta, vaan se on semmoista, jota joku pyhä ihminen voi saavuttaa.

Meillähän on läheisempi kertomus: Muistuu mieleeni, että Eversti Olcott muistiinpanoissaan kertoo ensimmäisistä ajoista New-Yorkissa Madame Blavatskyn kanssa. Se oli vuosina 1878–1879, silloin kun Madame Blavatsky kirjoitti suurta teostaan „Isis unveiled“. Silloin tapahtui yhtämittä kaikenlaisia ilmiöitä. Olcott kertoo kuinka Madame Blavatskyn luo tuli kerran eräs vieras herra, italialainen herrasmies. Tämä herra näkyi olevan hyvin kiintoisa vieras Madame Blavatskylle, koska hän joutui heti hyvin innokkaaseen keskusteluun tuon vieraan kanssa. Sitten heidän keskustelunsa joutui magian alalle. Silloin tuo italialainen sanoi, että hän oli kuullut, että Madame Blavatskyltä pitäisi olla valtaa luonnon yli. – No jaa, sanoi Madame Blavatsky, olenhan minä jotain oppinut. – Silloin tuo vieras äkkiä viittasi kädellään ikkunaan päin ja kas, kaunis, hyvin kaunis perhonen lensi sisään ja rupesi kiertämään huonetta. No, sanoi Madame Blavatsky, ja viittasi kädellään ja silloin tuli heti sisään toinen perhonen, joka myöskin rupesi lentelemään ympäri huoneessa. Tuo italialainen vieras oli tyytyväinen tuloksiin. Olcott tietysti istui melkein suu auki ja katseli hämmästyneenä näytelmää. Sitten sanoi italialainen: Onko teillä sitten valtaa luonnonvoimien yli? – Madame Blavatsky ehkei sanonut siihen mitään tai sanoi, ettei taida olla. Silloin italialainen meni ikkunan luo. Nyt oli kaunis, aurinkoinen kesäpäivä. Taivas oli aivan pilvetön. Italialainen, tuo pitkä, hoikka, keski-ikäinen mies seisoo ikkunan luona, rupeaa jotain loitsuja lukemaan ja jotain manaamaan ja silloin aivan siinä silmänräpäyksessä taivas alkaa

peittyä pilviin ja alkaa sataa. Sitten hän kääntyi Madame Blavatskyn puoleen hymyillen ja poistui sitten huoneesta.

Tässä oli nyt siis selvä maagillinen temppu. Muuten kun lukee Eversti Olcottin muistiinpanoja, niin sitä pian pääsee selvytyteen siitä, että häntä itseään äärettömästi kaikkialla kunnioitettiin. Hänen hyvään tahtoonsa ja rehellisyyteensä aina luotettiin. Häntä kunnioitettiin kaikissa piireissä, erikoisesti Euroopassa puhumattakaan Amerikasta, synnyinmaastaan. Siellähän neekerisodassa 1860-luvulla hän sai everstin arvon. Hän oli hyvin kunnioitettu kotimaassaan, mutta myöskin kaikissa muissa tieteellisissä piireissä. Hänen rehellisyyttään ja suoruttaan ihailtiin. Hän oli myöskin hyvin viisas ja älykäs ihminen. Ei kukaan koskaan ajatellutkaan, että Eversti Olcott ei puhuisi totta. Sentähden hänen muistiinpanonsa ovat mitä mielenkiintoisinta lukemista.

Nuo ensimmäiset ajat Amerikassa olivat siis aivan täynnä ihmeitä. Kun lukee noita muistiinpanoja, niin huomaa, että joka sivulla tapahtuu jotain Madame Blavatskyn yhteydessä. Sitten Indiassa 1890-luvulla Eversti Olcottin muistiinpanot ovat taasen täynnä toisenlaisia ihmeitä. Silloin Mestarit esiintyivät. Mestarit esim. leikkasivat turbaaneistaan kappaleita merkiksi, todisteeksi siitä, että he todella olivat olleet läsnä. Eversti Olcott säilytti tuollaista turbaanipalasta jossain laatikossaan. Olcott tunsu fyysillisestikin monta Mestaria, persoonallisesti useampiakin Mestareita. Nämä muistiinpanot ovat niin elävästi, totuudenmukaisesti ja rehellisesti kirjoitettuja, ettei juolahda mieleenkään etteivätkö asiat olisi olleet niin niinkuin hän kertoo. Minä mainitsin tämän asian ohimennen.

Tuo kertomus italialaisesta ja hänen magiastaan on siis todistuskappale siitä, että voi olla ihmisiä nykyaikana, joilla on valtaa luonnonvoimien yli. Madame Blavatsky itse oli semmoinen olento. Hänellä oli valtaa luonnon ja luonnon haltijoiden yli. Kun hän esim. tahtoi lusikkaa, niin hän ojensi kätensä ja lusikka tuli lentäen seinän läpi toisesta huoneesta. Ei

sitä voisi tehdä sellainen, jolla ei ole valtaa luonnonvoimien yli. Lukekaa esim. Sinnetin kirja „Salattu maailma“. Sekin kirja todistaa, että Madame Blavatsky oli taikuri, että hänellä oli valtaa luonnon yli ja luonnonvoimien yli. Jotkut kriitikot ovat voineet huomauttaa, että onko tuo nyt jotain henkevää? Onko tuo nyt joku uskonnollinen reformaattori, joka tekee tuollaisia temppuja, antaa kahvikuppien lentää ja antaa kirjojen tulla ovien läpi. Tämä on hyvin lapsellista puhetta, sillä eihän Madame Blavatskyn tarkoitus ollut sillä todistaa mitään henkevyyttä ja uskonnollisuutta. Madame Blavatskyn ilmiöiden tarkoituksena oli todistaa, että ihmisellä on voimia, ihmeellisiä voimia, hänellä voi olla valtaa luonnon yli. Hän tahtoi noilla ilmiöillään todistaa, että materialismi oli aivan väärässä. Hän tahtoi todistaa, että on olemassa muitakin voimia, muitakin ainemuodostumia, joku muu ulottuvaisuus, kun lusikka lentää läpi seinän. Hän tahtoi sellaista todistaa. Hän soti materialismia vastaan. Sitten hän tahtoi todistaa, että ihminen voi tulla maagikoksi ilman, että hän on mediumi. Hän voi saada valtaa luonnon yli. Hän voi itse aiheuttaa samanlaisia ilmiöitä kuin ovat spiritistiset ilmiöt. Siinähan oli hänen suuri opetuksensa spiritisteille, jotka luulivat, että aina on henkiä mukana kaikissa istunnoissa.

On tietysti sellaisia lapsellisia ihmisiä, jotka sanovat, että kyllä ne kuolleet ovat naurettavia kun ne noin koputtavat kuoleman jälkeen. Tämä on hyvin lapsellista, sillä nuo ihmiset eivät ymmärrä, että eiväthän nuo vainajat hallitse fyysisen, elämän voimia. Sehän on jo suurta, että he voivat koputtaa. Ajatelkaa, että meidän pitäisi koputtaa vainajille? Kuka meistä osaisi sitä tehdä? Ei kukaan muu osaisi kuin vain joku mediumi tai maagikko. Rakkaus kyllä voi joskus saada ihmeitä aikaan, mutta ei muuten.

Madame Blavatsky tahtoi todistaa jotakin tiedemiehille ja sentähden hän antautui siihen marttyyriuteen. — Tämä on minun kuolemani, hän sanoi. Hän huomautti siitä Mr. Sinnetille, joka aina innosti häntä ja tahtoi, että hän tekisi yhtämittaa kaikenlaisia

ilmiöitä, todistaisi jälleen jotain uutta. Sinä tapat minut, vähitellen sinä minut tapat, hän sanoi. Sehän on todella voiman ponnistusta, se on antamista, se on itsestään antamista. Hän käytti sitä elämän voimaa, mikä hänessä oli. Ymmärrämme hyvin, että kun hän käytti sitä voimaa ylenmääräisesti, niin hän aivankuin hiljakseen tappoi itsensä.

Tämä on siis magian ensimmäinen luokka tämä taikuruus.